

Middelen en voornaamste argumenten

De problemen welke volgens de Commissie zouden bestaan met betrekking tot de overdracht van de wiskundige reserve zijn onbegrijpelijk en regarderen appellant niet nu het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds reeds op 15 maart 1988 heeft opgegeven dat de wiskundige reserve van de door appellant bij dit fonds opgebouwde recht op ouderdomspensioen Fl. 47 995,23 bedraagt en het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds bereid is dit bedrag aan de Europese Gemeenschappen over te maken.

Beroep, op 26 juni 1989 ingesteld door R. Teissonnière tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 199/89)

(89/C 192/13)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 26 juni 1989 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door R. Teissonnière, wonende te Abidjan (Ivoorkust), vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van T. Biever, advocaat aldaar, boulevard Grande-Duchesse Charlotte 83.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
2. bijgevolg
  - 2.1. voor recht te verklaren, dat verzoekers diensttijd bij de EAS volledig in aanmerking moet worden genomen voor zijn pensioenrechten bij de Gemeenschappen;
  - 2.2. voor recht te verklaren, dat verzoeker recht heeft op de in bijlage VIII, artikel 5, eerste alinea, van het Ambtenarenstatuut voorziene verhoging;
  - 2.3. nietig te verklaren verweersters besluit houdende vaststelling van de pensioenjaren bij de Gemeenschappen waarop verzoeker recht zou hebben bij overschrijving van zijn bij Generali Belgium bij beëindiging van zijn dienst bij de EAS verworven pensioenrechten, waarbij hem de in voormeld artikel 5, eerste alinea, bedoelde verhoging is geweigerd;
  - 2.4. nietig te verklaren de afwijzing van zijn op 21 december 1988 ingeschreven klacht.
3. verweester te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de berekening van de pensioenjaren die in het communautair pensioenstelsel in aanmerking moeten worden genomen bij overschrijving van de door verzoeker tijdens zijn dienst bij de EAS verworven pensioenrechten, had de Commissie ervan moeten uitgaan dat verzoeker in dienst van de Gemeenschappen is getreden in de zin van artikel 11, lid 2, van bijlage VIII van het Ambtenarenstatuut op de datum van zijn indiensttreding bij de EAS en niet op de datum van zijn benoeming in vaste dienst. Het wordt immers niet betwist, dat verzoeker gedurende die tijd uitsluitend in dienst was van verweester, naar deze zelf stelt krachtens een mandaat. Bovendien waren verzoekers pensioenpremies in die periode precies dezelfde als die van een ambtenaar van de Gemeenschappen, zodat het met name op grond van de beginselen van gelijke behandeling, billijkheid en verdelende rechtvaardigheid ontoelaatbaar is dat, bij gelijke premies, een diensttijd bij verweester van 21 jaar, 5 maanden en 17 dagen geen recht geeft op een overeenkomstig aantal pensioenjaren bij de Gemeenschappen, maar op toekenning van 9 jaar, 3 maanden en 17 dagen.

Aangaande de weigering van de in artikel 5, eerste alinea, van bijlage VIII van het Ambtenarenstatuut voorziene verhoging betoogt verzoeker, dat deze bepaling op grond van de beginselen van gelijke behandeling, billijkheid en verdelende rechtvaardigheid aldus moet worden uitgelegd, dat de verhoging in een geval als het onderhavige moet worden toegekend, daar verzoeker in dienst van de Gemeenschappen is sinds zijn indiensttreding bij de EAS, dat wil zeggen sinds zijn 41e verjaardag.

Beroep, op 27 juni 1989 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

(Zaak 202/89)

(89/C 192/14)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 juni 1989 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door J. Currall, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremelis, Centre Wagner, Kirchberg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- te verklaren dat het Verenigd Koninkrijk, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn voor het volgen van Richtlijn 76/207/EEG van de Raad van 9 februari 1976 betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen ten aanzien van de toegang tot het arbeidsproces, de beroepsopleiding en de promotiekansen en ten aanzien van de arbeidsvoorwaarden⁽¹⁾, niet heeft voldaan aan de krachtens deze richtlijn en het EEG-Verdrag op hem rustende verplichtingen;
- het Verenigd Koninkrijk te verwijzen in de kosten van het geding.

⁽¹⁾ PB nr. L 39 van 14. 2. 1976, blz. 40.

Middelen en voornaamste argumenten

Krachtens artikel 227, lid 4, van het EEG-Verdrag moest het Verenigd Koninkrijk aan Richtlijn 76/207/EEG ook uitvoering geven in Gibraltar. Het heeft dit niet gedaan, ofschoon de termijn bedoeld in artikel 9, lid 1, van de richtlijn sinds 12 augustus 1978 is verstreken.

Aan de artikelen 3, 4 en 5 van de richtlijn is geen juiste uitvoering gegeven, zolang artikel 51 van de Sex Discrimination Act 1975 (en artikel 52 van de Sex Discrimination (Northern Ireland) Order 1976) in de wettelijke regeling van het Verenigd Koninkrijk bestaat en discriminatie in onder de richtlijn vallende omstandigheden toestaat. De omstandigheid dat sommige van de maatregelen vallende onder artikel 51 (respectievelijk 52) wellicht gerechtvaardigd zijn op grond van in de richtlijn voorziene uitzonderingen, kan geen verklaring of rechtvaardiging vormen voor de volkomen algemene bewoordingen van dat artikel.